

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 1999 predbežne prerokoval návrh [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na podanie výkladu čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDAKOVANÉ] na začatie konania o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) dostal 14. júna 1999 podanie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] označené ako žiadosť o výklad čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), vybavenie ktorého urgoval listom doručeným Ústavnému súdu SR dňa 23. augusta 1999.

Podanie uskutočnené 14. júna 1999 na Ústavný súd SR žiadal navrhovateľ považovať za nový návrh na začatie konania napriek tomu, že je reakciou na uznesenie Ústavného súdu SR č. II. ÚS 50/99 zo dňa 18. mája 1999, ktorým súd návrh na podanie výkladu čl. 40 Ústavy SR odmietol z dôvodu, že bol podaný osobou zjavne neoprávnenou.

V novouskutočnenom podaní uplatnil navrhovateľ námietku zaujatosti predsedu senátu JUDr. Jána Drgonca. Túto námietku senát Ústavného súdu SR prejednal a odmietol ju samostatným uznesením.

V podaní [REDAKOVANÉ] opätovne žiadal o podanie výkladu čl. 40 Ústavy SR. Vec označil za spornú preto, že spor existuje medzi ním ako žiadateľom, ktorý sa opiera o Ústavu SR ako vyššiu právnu silu a Ministerstvom zdravotníctva SR ako nižšou právnu silou, ktorá neguje Ústavu SR.

Žiadosť [REDAKOVANÉ] sleduje záujem získať informáciu, či je platenie za lieky predpísané lekármi občanom v súlade s čl. 40 Ústavy SR.

II.

Navrhovateľ namietol existenciu sporu o výklad Ústavy SR z dôvodu, že má na čl. 40 iný názor ako Ministerstvo zdravotníctva SR. Takto koncipovaný spor nie je predmetom ústavnej ochrany podľa čl. 128 ods. 1. Navrhovateľ si priznal právo podať návrh na začatie konania podľa čl. 125 písm. a) Ústavy SR na základe ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov“). Toto ustanovenie je zhodné s čl. 130 ods.3 Ústavy SR. Fyzickej a právnickej osobe sa ním priznáva právo podať podnet.

Procesnoprávnym vyjadrením rozdielnosti právomocí Ústavného súdu SR sú rozdielne typy konania pred Ústavným súdom SR. Tie sa navzájom odlišujú predmetom konania, subjektom oprávneným podať kvalifikovaný návrh na začatie konania, právnym účinkom rozhodnutia a viacerými ďalšími okolnosťami. Jednotlivé typy konania pred Ústavným súdom SR nie sú vzájomne zameniteľné. Subjekt oprávnený podať návrh na začatie jedného typu konania nemá právo podať návrh na

začatie iného typu konania. Výrok, ktorý môže Ústavný súd SR vysloviť v jednom type konania, nemôže vysloviť v inom type konania.

Konanie o výklade Ústavy SR podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy SR patrí medzi abstraktné typy konania pred Ústavným súdom SR. Výslovne to uviedol Ústavný súd SR vo svojom právnom názore: „Ústavný súd SR uplatnením svojej právomoci podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy SR vykonáva činnosť, ktorá je formou abstraktnej ochrany ústavnosti“ (II. ÚS 69/99, str. 11). Ďalšie abstraktné konania pred Ústavným súdom SR predstavuje konanie o súlade všeobecne záväzných právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy SR a konanie o neplatnosti zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných v Českej a Slovenskej Federatívnej Republike podľa čl. 152 ods. 2 a 3 Ústavy SR. K podstatným znakom odlišujúcim abstraktné typy konania pred Ústavným súdom SR od ostatných typov konaní patria právne účinky rozhodnutia Ústavného súdu SR. Rozhodnutia prijaté v abstraktnom konaní o ochrane ústavnosti majú všeobecný právny účinok. Ten sa dosahuje uverejnením v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Ústava SR ani zákon č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov neumožňuje spojiť s takým právnym účinkom rozhodnutie v konaní o podnete.

Subjekty oprávnené podať návrh na začatie konania o výklade Ústavy SR podľa čl. 128 ods. 1 Ústava SR taxatívne určuje v čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) a v súlade s ňou aj § 18 ods. 1 písm. a) až e) zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ nemá právo podať návrh na podanie výkladu Ústavy SR. Vo vzťahu k tomuto typu konania je zjavne neoprávnenou osobou. Jeho podnet má povahu neprípustného návrhu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov, pretože o rovnakej požiadavke navrhovateľa Ústavný súd SR už rozhodol uznesením II. ÚS 50/99 dňa 18. mája 1999.

██████████ požiadal o podanie výkladu Ústavy SR s odôvodnením: „Mojej informácie sa dožadujem v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom SR

a zaručenými právami získať informácie akýmkoľvek spôsobom, ktorý nie je v rozpore so zákonnosťou“.

Každé základné právo a sloboda sa priznáva len v rozsahu účelu, na ktorý má slúžiť. Účelom práva na informácie nie je dosiahnutie stavu, v ktorom zanikne spor o výklad Ústavy SR medzi subjektmi aplikujúcimi ústavnú normu.

Právom na informácie sa podľa čl. 26 Ústavy SR nepriznáva právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie akýmkoľvek spôsobom vo význame, pri ktorom sa slovo „akýkoľvek“ stotožní s ľubovôľou osoby uchádzajúcej sa o informácie. Právo oprávnených osôb sa aj v režime práva na informácie zabezpečuje povinnosťou štátneho orgánu. Podanie výkladu Ústavy SR je zverené do výlučnej právomoci Ústavného súdu SR v rozsahu taxatívnej úpravy čl. 128 ods. 1 v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) Ústavy SR. Ústavný súd SR nemá právomoc podať výklad podľa čl. 128 ods. 1 Ústavy SR na návrh fyzickej osoby. Súčasťou práva na informácie zaručeného čl. 26 Ústavy SR nie je právo na podanie výkladu Ústavy SR Ústavným súdom SR.

V súlade s § 24 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodol Ústavný súd SR tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 1999

JUDr. Ján D r g o n e c
predseda senátu